

Jaume Salva i Lara

No se esfuerce su venerable y serenísima santidad en las tareas fútiles del disimulo.

Max

Ahores d'escriure aquesta columna encara no s'ha publicat la convocatòria de beques per a la realització d'audiovisuals del Consell de Mallorca, però ben segur que, en estar llegint aquestes línies, ja farà estona que estarà al carrer. Així i tot, sense saber les possibles variacions en les condicions de les obres presentades —ni si aquestes seran profundes

res la penalització estipulada en l'apartat catorze. Suposarem que tot això no deixen de ser remors sense fonament objectiu.

Tothom té present que les beques són una iniciativa recent dins el Consell de Mallorca i que, en darrer terme, la intenció política és potenciar la creació audiovisual de l'illa com a vehicle cultural del segle que ve. Sabem també que la incorporació d'aquestes ajudes en el paquet d'ofertes del Consell no ve del no res sinó que és la resposta oficial a la creixent inquietud pel·liculera que, de fa uns quatre anys ençà, va amarrant l'illa de la calma. Això ens du a pensar que la intenció és d'allò millor.

Mai no he pogut esbrinar quina lògica segueixen les entitats que convoquen premis de fotografia quan, sistemàticament, inclouen com a condició que les obres presentades, tinguin les dimensions que sigui, han d'estar muntades en un suport rígid de 40_50 cm. Aquesta condició, totalment aliena a la qualitat o temàtica de la fotografia, condiciona negativament l'èxit de la

convocatòria perquè pràcticament descarta la possibilitat d'enviar-ho per correu. Dic això perquè aquest tema ha transcendit als mitjans de comunicació i, en la prestigiosa revista madrilenya "Foto", la direcció ha arribat a la conclusió que és una clàusula aleatòria, copiada d'unes altres bases, que alhora estan copiades d'unes terceres, i així, per inèrcia, fins no se sap quan. El resultat és invers al que es desprèn d'una convocatòria de premis: la desmobilització de la possible participació.

Crec que això es pot aplicar a les beques del CIM, concretament a la primera clàusula, que limita els suports audiovisuals acceptats als cinematogràfics 16 mm, súper 16 mm i 35 mm i, deixant en l'ambigüitat els electrònics: s'accepta genèricament el vídeo, el CD-ROM i, per si un cas,

es deixa obert amb tres punts suspensius —sí, punts suspensius en unes clàusules. A primera ullada xoca l'estricta desglossament dels suports cinematogràfics acceptats si es compara amb la incertesa dels electrònics i, si s'accepta qualsevol format videogràfic (fins i tot els domèstics VHS, Hi8, 8), veiem que a la part cinematogràfica hi faltarien, en tot cas, els també formats domèstics com el súper 8, el single 8 o, fins i tot, el 9,5 mm, que també n'hi ha a Mallorca. O tots moros o tots cristians (deixant de banda les connotacions políticament incorrectes que es poden desprendre en l'actualitat d'aquesta dita de tota la vida). I és que oficialitzar la creació audiovisual mitjançant unes esquifides però temptadores ajudes pot també contribuir a l'empobriment de la mateixa creació, marginant cruelment les iniciatives de la gent pobre que vol fer cine. Fa no molts anys fer pel·lícules en format subestàndard era una proesa, un exercici de masoquisme o el que vulgueu, però no hi havia cap institució pública que, explícitament, ho condemnàs a la marginalitat. Ara du l'etiqueta d'estar al marge del que és acceptat oficialment i, això, no tan sols no és bo per als autors: és contraproductiu per a la mateixa cultura audiovisual que es vol potenciar. Per què construir un patrimoni basat innecessàriament en la resta i no en la suma?

Per a qui la retòrica no li entri: un creador solidíssim com és el campaner Gabriel Mayans, el més antic i prolífic de tots els que han fet alguna cosa parellada a una pel·lícula a les illes, que encara està en actiu i amb més idees per fer de les que hi caben en una vida, un autor integral, que no coneix la burocràcia ni fa cine perquè està o no de moda, per a qui una pel·lícula no és un pressupost inflat per rapinyar una subvenció ni competir amb ningú; un artífex com ell, dic, queda a l'altra banda, sense accés a cap ajuda oficial perquè l'única que hi ha té una clàusula que, aleatòriament, és molt estricta pel que fa al suport de cel·luloide i insultantment ambigua en l'electrònic. ■

Gabriel Mayans amb el seu super 8

o només de maquillatge—, m'agradaria comentar un detall que m'inquieta, segurament sense motiu, però que ara mateix el trob suficientment destacable. Per ventura així, ventilant els fantasmes interiors, em trobaré millor i podré continuar amb les meves tasques habituals.

Si algú es pensa, pel títol, la cita o la introducció, que aquí i ara faré ressò dels comentaris que, a cada convocatòria, van circulant subterràniament sobre alguns aspectes foscs d'aquest tema, va ben errat. Ja sé que n'hi ha que diuen que els trossos de pastís ja estan repartits abans de la publicació de la convocatòria, que la puntuació dels criteris és, en alguns casos, aleatòria, o que gairebé ningú no compleix els terminis de presentació de l'obra sense que li afecti per